

Handling, som de have gjort sig skyldige i, er vanærende eller ikke? Her mangler en Bestemmelse. Jeg mener, at Retten selv burde afgøre det paa samme Maade, som f. Eks. jo Rigsdagens Ting afgøre Gyldigheden af Medlemmernes Valg. Dette er nu maaske mindre væsentligt, men § 2, tredje Stykke, mener jeg dog maa udgaa. § 2, tredje Stykke, udtaler nemlig: „Viser Arbejdet som Formand ved Voldgiftsretten sig at være saa omfattende, at det hindrer et til denne Stilling valgt Medlem af de nævnte Retter i at varetage de ham som saadan paahvilende Embedspligter, bliver den fornødne Arbejdskraft for Retterne at tilvejebringe om fornødent ved Lov.“ Det forekommer mig, at dette tredje Stykke her er i alt Fald urigtigt affattet, vi kunne dog ikke ved denne Lov, forekommer det mig, paatage os en Forpligtelse til at tilvejebringe en anden Lov end denne. Det følger da af sig selv, at det Medlem af Handelsretten eller af Overretten — og det skal det jo være —, som bliver fuldt ud optaget ved denne Voldgiftsrets Sager, maa kræve og maa blive fritaget for at deltage i vedkommende Rets Arbejde i det Omfang, som disse Sager ved denne Domstol kræve, og saa maa jo Justitsministeren som sædvanlig, naar en Assessor beskikkes til Kommissionsdommer eller noget andet lignende, konstituere en Mand i hans Sted til at fungere i Overretten og faa Bevilling til den deraf følgende Udgift paa en Tillægsbevillingslov. Det kan ikke lade sig gøre, hvis det er en Højesteretsdommer, thi i Højesteret kender man ikke til at konstituere Dommere. Det forekommer mig, at hele dette Stykke er overflødigt og ikke affattet paa den Maade, paa hvilken vi pleje at affatte Lovene, ved saaledes at paalægge os en Forpligtelse til ved Lov at ansætte en ny Assessor, naar der dog er en Praksis i den Henseende, man udmærket godt kan bruge ogsaa ved denne Lejlighed.

At fjerde Stykke siger, at man kan oprette en Domstol, en ny tilsvarende Ret ved kgl. Anordning, har unægtelig stødt mig. Jeg tror ikke, at vi have noget Tilfælde her i Landet, hvor man har oprettet Domstole ved kgl. Anordning, og det forekommer mig, at man dog skulde have en Lov til at træffe en saadan Bestemmelse.

Naar jeg gaar til § 3, finder jeg, der staar „Løn“ for Formanden. Jeg mener, at Ordet Løn burde der sikkert rettes til Honorar, thi det er ikke noget Embede, som her oprettes, at være Formand eller

Næstformand i denne Voldgiftsdomstol, det er en Bestilling, og saadanne pleje at faa Honorarer og ikke at faa Løn. Og saa er det ogsaa i Strid med Praksis at overlade til Indenrigsministeren at fastsætte Lønnen eller Honoraret og saa alligevel at lade den udrede gennem Bevilling paa Finansloven. Det burde hedde: Honorar bevilges paa Finansloven, thi ellers var Rigsdagen bunden ved den Løn eller det Honorar, som Ministeren fastsætter. Det er et ganske usædvanligt Krav, der stilles gennem denne Redaktion, at man paa Finansloven skal vedtage noget, som Ministeren har bevilget uden Hensyn til Rigsdagens Samtykke.

Naar jeg derefter gaar til § 4, ved jeg ikke, hvorfor vi skulle have dette Forlig af 5. September 1899 indført i denne Lov; det er ganske uden Betydning, om de Ord staa der eller ikke. Vi skulle have „De samvirkende Fagforbund“ og „Dansk Arbejdsgiver- og Mesterforening“ ind i denne Lov. Det er i og for sig ikke uden en vis Betænkelighed, at man fører private Institutioner af den Beskaffenhed ind som Grundlag for en Lov. Det gjorde man heller ikke i 1899, idet man gav „Centralforeninger“ af Arbejdsgivere og Arbejdere den af mig omtalte Ret til Vidneafhøring og ved kgl. Anordning tildelte den til disse to Foreninger. Her skulle vi have dem ind i Loven, det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved. Selv om der i det andet Ting har været talt om, at nu skulde Arbejdsgiverforeningen sprænges og saadant, tør jeg dog gaa ud fra, at disse to Foreninger kunne betragtes som at være af saa stabil Beskaffenhed, at man tør bruge dem til at indføre i Lovgivningen. Men med Hensyn til Forliget af 5. September 1899 er Forholdet dog noget andet, thi det er aldeles overflødigt, at de Ord staa der; dertil kommer, at Forliget af 5. September 1899 er i endnu højere Grad en saa ganske speciel Overenskomst mellem to private Parter, at jeg mener, at naar der ikke er nogen Nødvendighed for at indføre det i denne Lov, bør man bestemt udelade det, og det er jo ganske overflødigt. Der er den Særegenhed ved Forliget af 5. September 1899, at der ikke er nogen Opsigelsesfrist i det. Jeg anser det for sandsynligt, at de have Ret, som sige, at hver af Parterne kunne sige: Fra i Morgen gælder det ikke mere. Men paa den anden Side er det ogsaa meget muligt, at de have Ret, som sige: Da der ikke er nogen bestemt Opsigelsesfrist,